

sec. XVI, sau chiar de mai înainte (*Šarovol's'kyj*, 61). Cf. și toponimul *Gurgulăt* din Carpații Nordici < v. rom. ⁺*gurgul'ăt* „gurguiat“ < ⁺*gurgul'* + suf. *-ăt*. Sensul de „deal mai înalt“ există și în română (*DA*, II, 329—330). Despre *-a*, vezi § 26.

gurgulýc'a, vezi *gergelýc'a*.

guš, vezi *gúša*.

gúša „umflătură pe corp“, „cucui“ — la huțuli și în alte graiuri carpatice (*Hrinčenko*, 352). Etimol.: < rom. *gúșă*, cf. arom. *gúše* „gît“ (*Papahagi*, 509), alb. *gushë* (*Miklosich*, *Fremdwörter*, 19, *EWSl.*, 81, *Scheludko*, 131, *Petrovici*, „Dacoromania“, X, 144), probabil < lat. *geusia* „gîtlej“, „beregată“ (*Meyer-Lübke*, 320, nr. 3750, *Bălg. etimol. rečnik*, 297). Al. Rosetti scrie: „Termenul e cunoscut în bulgară, sîrbocroată, neogreacă și ungară“ (*Rosetti*, II, 114). Ar trebui, deci, adăugat: „și în ucraineană“. Var.: *guš*. Despre rom. *-ă* > ucr. *-ø*, vezi § 29. În dacorom., *gușă* e cunoscut în toate provinciile (*ALRM* II, h. 89).

gúščir' „guturai“ — în graiurile transcarpatice (*Dzendzelivs'kyj*, *Atlas Transkarp.*, h. 148, p.c. 166—168 și 200—212). Etimol.: < rom. *gúșter* „inflamație a mucoasei gîtului“ < bg. *gúšter* „gușter“. Despre evoluția sensului „gușter“ > „guturai“, vezi *DA*, II, 332—333. Var.: *gúštyr*.

gúštyr, vezi *gúščir'*

gutēja „gutuie“ (*Żelechowski*, 170). Etimol.: < rom. *gutui* (*Scheludko*, 133) < rom. dial. *gutăie* (cf. *ALR*, s.n., I, h. 207, p.c. 414) < *gutii* < lat. **cottaneus* (*Ciorănescu*, 386). Prin ucr. împrumutul a pătruns și în rusă: *gutěj*. Etimologia lui M. Vasmer, care explică termenul rusec și ucrainean prin germană (*Vasmer—Trubačev*, 479), nu este convingătoare, căci niciunul dintre cuvintele germane citate de el ca punct de plecare pentru împrumutul în slava de est nu începe cu *gut-*, ca termenul din română.

guturáj „guturai“ — în graiurile transcarpatice (*Dzendzelivs'kyj*, *Atlas Transkarp.*, h. 148, p.c. 198 și 209, *Izoglosy* 18). Etimol.: < rom. *guturái* < lat. *gutturalium* < *guttura* „gît“, „plisc“ (*Candrea*, *Dict. lb. rom.*, 566).

gyrlýga, vezi *kyrlýh*.

H

hádzymka, vezi *ádzymka*.

hadžúga „pin tînăr, pînă la 3 metri înălțime“; 2° „copac“, tulpină“, — în graiurile huțule (*Żelechowski*, 134, *Hrinčenko*, 265, *Vincenz*, 716, *Ukr.-russk. slovar'*, 310, cu menț. „regionalism“). Etimol.: < rom. *hăciúgă* „id.“, de origine necunoscută (*Kalužniacki*, 16, *Scheludko*, 129, *Crânjălă*, 295, *Hrabec*, 38, *Rosetti*, V, 119). Părerea că, din contră, în română cuvîntul ar proveni din ucraineană (*Semčyns'kyj*, 86), nu ține seamă că rom. *hăciúgă* e cunoscut nu numai în Bucovina și Transilvania, ci și în Oltenia (*Candrea*, *Dict. lb. rom.*, 567), pînă unde nu ajung isoglozele ucrainismelor din limba română. În afară de aceasta, trebuie să se țină seamă și de faptul, foarte important în cazul de față, că ucrainenii nu au transmis românilor cuvinte cu molen-tana g. Despre *dž* < *č*, vezi § 22.